

af Materiel, som endnu ikke er anvendt i Fabrikationen af Ammunition og deslige. Jeg forstaaer ikke, hvorfor nye Ladninger skal hjemføres for nogle Millioner Kroner og opmagasineres paa Orlogsværftet, eller hvor det nu er, disse Varer henligger. Det er dog vist rimeligt, at man undersøger den Ting lidt nærmere. Jeg maa dog formode, at med den særlige Karakter, Landstinget gennem Tiderne har hævdet for sig: at være det prøvende og overvejende Ting, maa det netop være en Opgave for det her at undersøge grundigt, af hvilken Art disse Bevillinger virkelig er, at søge at tilvejebringe et Resultat, der hindrer den Konflikt, som jeg af de to nævnte Ordføreres Taler fik Indtryk af, at man stiler efter. Navnlig vil jeg paa ny understrege den Bemærkning, som Venstres Ordfører fremsatte i Gaar, da han talte om, at Venstre havde været medvirkende blandt andet til Valutasagens Løsning, nemlig den, at Valutaspørgsmaalets endelige Løsning fandt Sted i Landstinget. Jeg har intet imod, at Landstinget paa den Maade hævder sig, tværtimod, jeg synes, det er naturligt, at Landstinget som det besindige Ting fjerner det Konfliktstof, som det mere urolige Folketing nu og da lægger paa Bordet. Det gjorde Landstinget i Valutasagen, og dette anerkender jeg — jeg anbefaler det høje Landsting at handle paa lignende Maade i den Finanslovkonflikt, som Folketingets Mindretal ubesindigt er styret ud i.

I øvrigt maa vi jo nu afvente den Udvalgsbehandling, som skal finde Sted, og vi kan saa meget roligere gøre det, som jeg ikke er i Tvivl om, at det Standpunkt, Ministeriet staar paa med Hensyn til disse Bevillinger, er et stærkt og godt Standpunkt. Det er det Standpunkt, som i svunden Tid førte Venstre til Sejr — lad os nu i de kommende Dage se, hvor langt Venstre har Lyst til at fjerne sig fra sin Fortid. Ingen vil nemlig være i Tvivl om, at det slet ikke drejer sig om, hvorvidt man ændrer bestaaende Love eller ikke, nej, det drejer sig om den Realitet, hvorvidt Militærudgifterne skal nedsættes, eller de ikke skal nedsættes. Hvad enten der saa sker det ene eller det andet, vil det, naar denne Finanslovbehandling er til Ende, staa klart for Befolkningen, at det var derom, Striden drejede sig: Militærudgifternes Nedsættelse med $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og af den Afgørelse, der træffes, vil det klart fremgaa, hvem der ønsker denne Nedsættelse, og hvem der ikke ønsker den. Det er hverken Grundloven eller Landstingets Rettigheder, det drejer sig om, det er Militærudgifternes Nedsættelse.

Naar det ærede 7de Medlem for 2den

Kreds (Piper) i den Anledning hæver sig til at tale om parlamentarisk Overgreb, kan jeg for saa vidt forstaa det, som dette Spørgsmaal naturligvis i særlig Grad maa berøre dette ærede Medlem, det konservative Folkepartis Ordfører, langt mere, end jeg kunde forvente, at det vilde berøre Venstre. Og jeg kan forstaa, at Venstre, naar det nu argumenterer i denne Sag paa et Omraade, hvor det tidligere var enigt med os andre, griber tilbage til Fortidens Vendinger, saaledes som Venstres ærede Ordfører gjorde det i Folketinget. Men naar Repræsentanten for det konservative Folkeparti, det Parti, der dog er Efterkommer af det gamle Højre, som førte en Menneskealders Regeringspolitik i den skarpeste Strid med Grundloven, finder Anledning til at anvende de Slagord, der den Gang anvendtes af Venstre mod Højre, kan jeg ikke sige, at det virker særlig overbevisende, men det er særdeles betegnende for den Situation, hvori vi befinder os.

Jeg maa tillade mig at anbefale det høje Landsting at vedtage Finanslovsforslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget, og jeg vil indstændigt henstille, at man nøje overvejer, om det i Virkeligheden er værd at rejse den Konflikt, som de to flere Gange nævnte ærede Medlemmer synes at have lagt an paa ved Indledningen til denne Forhandling. Der er ikke nævnt Enkeltheder vedrørende mit Ministerium — ej heller vedrørende en Række andre Ministerier —, og jeg har derfor ikke Anledning til at komme ind paa saadanne. Jeg har holdt mig til disse politiske Linier, som jo var de afgørende i de ærede Ordføreres Taler. Jeg henstiller, som sagt, at man ved den Forhandling, som nu skal foregaa, ikke blot ser politisk paa dette Spørgsmaal, men ogsaa rent praktisk og undersøger, om det alligevel ikke var rimeligt at vise den i høj Grad betimelige Spar-sommelighed, som er foreslaaet af Ministeriet, og som man fra visse Sider synes at være forarget over.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Statsministeren har allerede svaret paa de fleste Bemærkninger, der er knyttet til Spørgsmaalet om Nedsættelsen af Bevillingerne paa de to militære Budgetter, og jeg har derfor kun et Par ganske korte Bemærkninger at gøre. Venstres ærede Ordfører, det 4de tingvalgte Medlem (Ej-sing) spurgte, hvad Grunden var til, at disse Nedsættelser var foretaget. Jeg kan hertil sige, at det Finanslovsforslag, der blev fremlagt i Oktober i Folketinget, paa §§ 21.